

Podcast 270 God die aanraakt, vertrouw en laat los

“ Daar staat het hele christendom in één gebaar, God die aanraakt”

“ De veertigdagentijd is eigenlijk een kleine Abraham ervaring. God zegt ook tegen ons, trek weg uit je comfort, trek weg uit je vanzelfsprekendheden. Laat die even achter je, laat los waar je aan vast zit.”

1 maart 2026 – 2e zondag van de vasten (A)

Momenten van Goddelijke glorie, zoals de berg-transfiguratie, herinneren ons dat het Goddelijke achter het gewone schuilt en ons roept tot vertrouwen en loslaten.

Transcript

Uit het evangelie volgens Matteüs. Uit de wolk klonk een stem, dit is mijn zoon, de welbeminde luistert naar hem. Op het horen daarvan wierpen de leerlingen zich ter aarde neer aangegrepen door een hevige vrees. Maar Jezus kwam naar hen toe. Raakte hen aan en zei: sta op en wees niet bang.

Vrienden sommige momenten in je leven, die kunnen zo intens zijn dat je ze echt nooit meer vergeet. Een geboorte, een afscheid, een onverwachte ontmoeting... je staat daar en opeens weet je, dit is heilig, dit is zo'n moment.

Zo'n moment beschrijft Matteüs in het evangelie van deze zondag. Jezus neemt drie leerlingen mee een hoge berg op. Petrus, Jacobus en Johannes. Even weg uit de drukte, weg uit het gewone. En daar gebeurt iets dat hun hele werkelijkheid, hun zicht erop openbreekt. Jezus wordt voor hun ogen van gedaante veranderd. Zijn gezicht straalt als de zon, zijn kleren worden wit als licht, alsof de hemel even het gordijn opentrekt.

Tot nu toe hebben de leerlingen Jezus gezien als rabbi, als leraar, als wonderdoener, zeker... maar hier zien ze iets anders, niet nog een andere

hoedanigheid van Jezus, maar de ware Jezus. Zijn heerlijkheid, die normaal verborgen is wordt zichtbaar. De hemelse Jezus, letterlijk. Wat betekent dit? Dat achter het gewone, het Goddelijke schuil gaat. Dat de timmerman uit Nazareth tegelijk de Zoon van God is. Dat lijden en kruis niet het laatste woord hebben, maar de Heerlijkheid.

En laten we eerlijk zijn, dat hebben we ook nodig, want soms laat Jezus op een naam, ja, lijkt het, wel een naam uit het verleden 2000 jaar geleden, een inspiratiebron maar veel meer toch ook niet. Maar hier laat God zien, hij is meer dan wij denken. En plotseling verschijnen er ook nog eens Mozes en Elia, die in hele andere tijden leefden.

En ook hun, zien daarin het eeuwige Heerlijkheid. Mozes en Elia die staan voor de wet en de profeten, daar staan ze symbool voor. Het hele oude testament staat daar als het ware naast Jezus, wat zegt dat? Dat alles uit het oude testament op Hem wijst, de Messias die zou komen, alles wijst op Hem. Jezus is geen los hoofdstuk in het geheel, maar degene die het verhaal vervult.

Petrus die reageert, nou misschien zouden wij dat ook wel zo doen, het is goed dat we hier zijn, laten we hier blijven. Petrus wil het moment vasthouden, Petrus altijd praktisch ingesteld, hij stelt voor laten we drie tenten bouwen. Typeert de mens een beetje, wanneer de hemel zich opent begint hij onmiddellijk met kampeerplannen.

We willen het sublieme graag onderbrengen in canvas en haringen tentharingen. Maar terwijl Jezus nog spreekt klinkt een stem uit de hemel: dit is mijn geliefde zoon, luister naar hem. Het is opvallend hoe weinig uitleg erbij wordt gegeven. Geen theologische bijlage, geen voetnoten alleen dit. Luister naar hem.

Petrus, Johannes en Jacobus, die horen God's stem. En vervolgens vallen ze in aanbidding neer voor Jezus. En dan gebeurt er het meest ontroerde detail van het verhaal, vind ik eigenlijk. Jezus raakt hen aan. Dezelfde die zojuist straalde als de zon, legt een hand op hun schouder. Sta op en wees niet bang.

Daar staat het hele christendom in één gebaar, God die aanraakt. God die niet alleen spreekt uit een wolk van verre, maar hen ook aanraakt.

En wanneer zij opkijken dan zien ze niemand dan, alleen Jezus, zoals ze die herkenden, de aardse Jezus zeg maar, op dat moment. Mozes is verdwenen Elia ook, de wolk is opgelost, de bergtop is weer gewoon de top van de berg. En misschien is dat wel het punt van dit alles, God geeft soms een glimp van de hemelse heerlijkheid, niet om daar op die berg te blijven, maar om ons het dal in te sturen, naar beneden terug naar het leven van alle dag, met een herinnering met een zekerheid die niets meer uit te wissen valt.

Want men kan veel vergeten, breken en plannen en die tenten. Maar wie eenmaal het licht heeft gezien op het gezicht van Jezus, die kijkt nooit meer hetzelfde naar hem, maar ook niet naar de wereld. Soms willen wij ook op die berg blijven In nostalgische mooie ervaringen blijven hangen. In de momenten dat het geloof je zo goed doet.

Maar Jezus leidt hen daarna weer naar het dal. En ze dalen af van de berg. Terug naar het leven. Het dagelijkse leven. Terug naar de beslommeringen, de zorgen, ziekte, nood. Uiteindelijk naar het kruis. De berg is niet het eindpunt. Het dal hoort erbij.

Even naar de eerste lezing van deze zonder uit het boek Genesis. Hier horen we hoe God tot Abraham zegt trek weg uit je land en neem je familie je stam en alles mee naar het land dat ik je zal wijzen. Dat is niet zomaar een klein verzoek. Abraham moet alles achterlaten, maar dan ook alles. Een land dat ik je zal wijzen, wat zal dat worden? Er wordt hem geen routekaart gegeven, geen idee waar het toe zal leiden. Wat hem allemaal te wachten staat, een en al onzekerheid. Een belofte, that's it.

En wat doet Abraham? Hij gaat. Geen discussie, geen voorwaarden, geen plan B, hij vertrouwt. En dat is geloof in zijn meest naakte vorm. Niet alles begrijpen. Maar toch gaan. En dat raakt ons, zeker in deze veertigdagentijd, want ook wij worden geroepen om los te laten.

De veertigdagentijd is eigenlijk een kleine Abraham ervaring. God zegt ook tegen ons, trek weg uit je comfort, trek weg uit je vanzelfsprekendheden. Laat die even achter je, laat los waar je aan vast zit. Nee, je hoeft niet fysiek te vertrekken, maar wel oude wrok loslaten, een gewoonte doorbreken, je christelijke roeping serieuzer nemen en misschien voor je weerstand, dat is menselijk, kijk naar Abraham, kijk naar de leerlingen, maar doe als zij, geef gevolg aan die innerlijke roepstem.

+Rob Mutsaerts - Oisterwijk 23 Februari 2026